

ret ikke var dækkende, fremgår af, at koordinationsudvalget den 24. marts godkender en hemmelig arbejdsgruppe – og det er ikke mit ord – en hemmelig arbejdsgruppe, der skal udarbejde beredskab i tilfælde af økonomisk sammenbrud på Færøerne.

Hvorfor skulle man dog forberede sig på dette, hvis man mente, at alt var gået forretningsmæssigt korrekt til, og at de rette beslutninger var truffet. Nej, så giver det mere mening at antage, at regeringen opdagede, at den ikke havde handlet forretningsmæssigt forsvarligt og nu ville skjule det ved at udsætte den sandhedens time, der ville afsløre dette. Det bekræftes også af, at kommissionen kritiserer både den manglende undersøgelse af aktiebyttet, og at regeringen overhørte IMF's advarsler 8. marts om, at behovet for fornyet kapitaltilførsel formentlig senest ville dukke op, når Finanstilsynet besøgte Færøerne i juli måned.

Måske derfor ringer finansministeren til Finanstilsynets direktør og presser ham til at udsætte sit kasseeftersyn til efter 18. maj. Og selv om man bruger den begrundelse, at det ville være besværligt at få Finansudvalget ind, så var Finansudvalget faktisk inde tre gange i maj måned.

Nu forklarer finansministeren så, at sådan var samtalen ikke ment. Men sådan blev den forstået både af Nationalbanken, der bekræfter, at der ikke skulle gøres noget før 18. maj, og af Finanstilsynet, der den 26. maj skriver til Finansministeriet, at – og jeg citerer:

»... Finanstilsynet efter aftale ikke har forespurgt i bankerne om resultatet for første halvår 1993.«

Sådan blev det forstået af Jyllands-Posten, der den 15. maj 1993 skrev, at Finanstilsynet udtrykkeligt havde fået ordre til at holde sig væk fra de kriseramte færøske banker i foråret 1993. Og sådan forstås det af kommissionen.

At der ikke blev taget en forretningsmæssig normal disposition ved aktiebyttet er lysende klart, og det er jo det alvorlige. Det medførte en milliardregning til færingene, som de fik lov til at låne pengene til i Nationalbanken.

Hvem har så ansvaret for alle de fejl og forøsmelser, kommissionen oplister? Regeringen siger embedsmændene, Den Danske Bank, Nationalbanken og Finansieringsfonden, og de har også fejl, men Finansieringsfondens formand siger regeringen. I et debatsvar til en færøsk avis den 9. december 1994 skriver Richard Mikkelsen:

»Hvad angår aktiebyttet var vi nok involverede, men vi var blot hammeren, og de næver, der greb om skaftet og svang den, var landsstyret og den danske regering.«

Nu ved vi, at landsstyret blev tvunget til at lægge hænderne på skaftet af den danske regering, hvorfor ansvaret alene er regeringens.

Uagtet at færingene med deres forbrug i 1980'erne selvfølgelig selv var skyld i den økonomiske misere, må vi konstatere, at regeringen med sine dispositioner gjorde ondt værre, hvorfor den snart sender en regning videre til de danske skatteydere for sit sløseri.

Men måske har der været tale om mere end sløseri. Har finansministeren med sin telefonopringning til Finanstilsynets direktør den 22. april gjort sig skyldig i magtfordrejning – det mener jo professor Werlauff – fordi han fik det til at udsætte sit kasseeftersyn, hvilket kommissionen konstaterer blev resultatet af opringningen?

»Kommissionen finder det godt gjort,« står der, »at der i maj 1993 blev indgået en aftale mellem i hvert fald Finansministeriet på den ene side og tilsynet på den anden side om, at tilsynet ikke forud for de planlagte forhandlinger mellem regeringen og landsstyret den 28. maj skulle rette forespørgsel til Sjóvinnubankin og Føroya Banki om forventningerne til resultatet for det første halvår 1993.«

Begrundelsen for, at tilsynet ikke udførte sin kontrolopgave, synes således alene at være den politiske planlægning hos regeringen, men den må Finanstilsynet ikke bøje sig for.

Det er ligeledes et spørgsmål, om Nationalbanken måtte nøjes med et mundtligt og hemmeligt tilsagn fra regeringen om garanti for et udlån, der blev givet for at udsætte det fornødne samtykke i Folketinget, for disse politiske grunde må være fremmede for Nationalbanken.

Det er således et delikat spørgsmål, om finansministeren alligevel ikke har brudt ministeransvarlighedsloven, og det synes vi skal undersøges, for vi har med interesse hørt ministerens tale i dag, hvor han jo siger noget andet end det, der står her.

Og lad os dog få undersøgt, så enhver tvivl kommer den anklagede til gode; det under vi gerne finansministeren. Lad os dog få det undersøgt, om der er foretaget noget forkert i forhold til Nationalbanken og Finanstilsynet. For hvis Folketinget uden videre accepterer, at lovene omkring Finanstilsynet og Nationalbanken krænkes nu, har Folketinget accepteret for